

JUNI-AUGUSTI 2025

Svalkvågor

Betaniakyrkan
Betlehems kyrkan

Equmeniakyrkan

Bild: Roger Samuelsson

Ringar på vattnet

När en fast kropp rör sig genom vatten skapas svallvågor. Det beror på att vattnet inte kan komprimeras utan behöver förskjutas.

När jag som liten var hos mormor och morfar älskade jag att gå till bäcken som rann nere i skogskanten. Från bron ovanför vattnet kastade jag ner stenar som gjorde att det uppstod ett pluppande ljud och samtidigt skapades små, snabba ringar på vattenytan. Ju större sten som bröt ytan desto starkare plupp-ljud följde. De riktigt stora stenarna gjorde också att vattnet stänkte upp på oss som stod på bron.

Det obeskrivligt tragiska som hände på Campus Risbergska tisdagen den 4 februari skulle man kunna jämföra med att en obeskrivligt stor sten släpptes i vattnet här i Örebro. Ljudet som uppstod var öronbedövande och händelsen bildade stora svallvågor. Eller kanske är det, som Anna Lena Evehäll skriver, underströmmar som vi nu flera månader senare upplever. Människor lever fortfarande och kommer länge leva i

konsekvenserna av den fruktansvärda händelsen.

Allt vi människor gör skapar svallvågor i olika storleksgrad och med olika slags effekter. I det här numret av vår tidning tittar vi tillbaka mot den 4 februari och lyfter fram ett par röster som berättar om svallvågorna som följde.

Vårt oförnuftiga sätt att förvalta Guds skapelse, vår fantastiska planet, har också skapat svallvågor som i dagsläget bara verkar bli större och större. Konstnären Mattias Käll besökte Vasakyrkan en kväll i mars. Där berättade han om sin konst och hur den kan fördjupa vår förståelse av vår moderna livsstil ur klimatsynvinkel. I reportaget av Gunvor Gard får vi en liten inblick i Mattias konstnärliga budskap.

Gud vill att vi talar sant om våra liv, om de tankar och känslor vi bär på. Psaltarens texter i Bibeln tvekar inte att uttrycka både livets mörka och ljusa sidor, motgång och medgång, Kyrie och Gloria. Psaltaren vill lära oss att sätta ord på alla våra känslor utan att dölja något för Gud. Psalm 13 är ett fint exempel på detta och får därför representera det tema som Equmeniakyrkan sätter fokus på under 2025–2026; *Nåd och Sanning*.

Det naturvetenskapliga fenomen som bildas när en fast kropp rör sig genom vatten kan benämnas med begreppet "svallvågor". En mindre dramatisk beskrivning är "ringar på vattnet". Barnets lek och glädje över det pluppande ljudet i bäcken står i stor kontrast till de svallvågor vi ser i klimatet eller de underströmmar som följer efter ett ofattbart våldsdåd. Men oavsett storleken på vågrörelsen eller vilka konsekvenser som följer får vi tro på en Gud som finns med i allt och som vill att vi talar sant om livet som det är.

Text: Monica R Sturzenbecker

Sommarens gudstjänster i

Equmeniakyrkan Örebro

22 juni - Betelkyrkan

29 juni - Vasakyrkan

6 juli - Betaniakyrkan

13 juli - Betlehems kyrkan

20 juli - Betaniakyrkan

27 juli - Betelkyrkan

3 augusti - Vasakyrkan

10 augusti - Betelkyrkan

17 augusti - Ekumenisk gudstjänst i Stadsparken

Alla gudstjänster börjar kl. 10.00.

Hagakyrkan ordnar **Sommarkväll i Haga** med musik varje
söndag kl. 18.00

Betaniakyrkan har **våffelcafé** varje onsdag
25 juni - 6 augusti 18:00

Betlehems kyrkan har **cafékväll** den 2 & 23 juli kl. 18.00

Våra församlingar medverkar på olika sätt på
Uskavi, se www.uskavi.se

Equmeniakyrkan
I ÖREBRO

Nu har orden tagit slut

”
**Tro är att inte veta
men att vilja något,
att söka svar och
mening, och det är
vackert i sig.**

Det är långfredag, jag har lämnat en stillsam gudstjänst full av allvar i Betlehemskyrkan för att träffa Parwin Hoseinia på ett café vid Stortorget i Örebro. Parwin har också precis lämnat en gudstjänst i en annan församling, och det känns passande att ha den inramningen av allvar när vi ses för ett samtal om skolskjutningen på Risbergsska och den dikt Parwin läste vid minnesceremonin på Stortorget en vecka senare.

Parwin är född i Iran 1987 och kom till Sverige som ensamkommande flyktingbarn när hon var 4 år. Hon har vuxit upp i Örebro, gått på Risbergsska skolans estetiska linje och sedan fortsatt med teater och dans. Hon flyttade till Stockholm på grund av jobb men är i Örebro så ofta det går.

Så den fjärde februari föll skotten på Risbergsska skolan och Örebro blev för alltid en annan stad. Parwin såg nyheten om skjutningen och började kontakta dem hon känner i Örebro.

Folk började höra av sig, för alla vet att jag är sådan Örebro-patriot med många vänner i stan. Jag bodde här som barn, som tonåring och stora delar av livet som ung vuxen, så jag kommer alltid tillbaka. Örebro är en fantastisk stad.

Det var svårt att greppa att Risbergsska drabbades, det är speciella människor som är lärare

på SFI, människor som vill någonting gott för samhället. På samma sätt med Komvux, lärare som vill hjälpa dem som kämpar vidare.

Parwin fortsätter berätta om kopplingen till platsen, till Risbergsska.

Alla har en koppling till Risbergsska, det var en skola som hade alla program, alla möjliga människor gick där. Politiker och kommuner måste förstå vad som händer när man börjar tänka på pengar framför allt annat.. Det var skolan som gav mig allt, jag var förtvivlad när gymnasieskolan las ner. Det var bra att det blev SFI och Komvux där, att det fortsatte vara en plats för utbildning.

Så några dagar senare kom frågan om att medverka vid minnesceremonin på Stortorget en vecka efter skjutningen.

Jag fick frågan på fredag eller lördag, om att läsa en dikt. Det krockade med en begravning, Özz Nûjens syster som hade gått bort, men han hade stor förståelse för att jag åkte till Örebro istället. Så på måndagen åkte jag till Örebro och fick Michael Horvart Dahlmans dikt. Jag känner inte honom så bra men vet att han är vettig, att han vill något bra. Ingen visste hur mycket folk som skulle komma till minnesceremonin, men jag tänkte att jag i alla fall ska göra det värdigt. På två ställen i läsningen knöt det sig när jag övade, men jag tänkte att det nog ska gå bra.

Så var det dags för minnesceremonin på tisdagen.

När jag kom ut såg jag massa människor, men jag kände ett lugn. Jag kände att vi är alla en och samma kropp, att det jag säger är något som alla säger. Vi är här med varandra. Jag var lugn, det kändes inte farligt, det var inte en

plats för kritik. Innan jag gick upp tänkte jag på om det kunde vara farligt, då fick jag veta att SÄPO var där eftersom många politiker också var där. När jag gick av scenen började min mobil plinga, då först fick jag veta att allt live-sändes på både SVT och Sveriges Radio.

Petter: Vad hände sedan?

Många hörde av sig, det fanns ett behov hos många att tacka för det jag hade gjort. Det blev svårt för det var som att fokuset skiftade och hamnade på mig.

Petter: Du fick ju en roll i sorgeprocessen, när det inte finns ord. Som pastor ser jag kopplingen till det religiösa, parallellen mellan det religiösa språket och poesin. Det går inte att stå och snacka, det måste uttryckas på ett annat sätt. Din dikt blev som en predikan, något mitt i sorgen.

En dikt är målande utan att vara rak, du kan lägga in betydelse själv också.

Nu måste vi ha mer kärlek. Det är relevant om dådet var rasistiskt eller inte, men det kommer vi som behöver få det bekräftat nog aldrig att få svar på. Även om vi tror det. Frågan blir snarare hur vi lever som kollektiv, hur vi tar hand om varandra, om de ensamma. Bara ett hej kan betyda så mycket.

När jag har varit ensam har jag ibland besökt Högalidskyrkan i Stockholm, jag har behövt vända mig till heliga platser. Men kyrkan är inte alltid en enkel plats, när jag växte upp i Örebro tyckte jag att det fanns en nepotism, att det fanns fördelar för de som var kristna i vissa sammanhang. Att någon blev Lucia för att körledaren var med i samma församling till exempel.

Jag är inte döpt eller kristen, men jag är mer vänligt inställd till tro idag än vad jag var i tonåren. Tro är att inte veta men att vilja något, att söka svar och mening, och det är vackert i sig. Men jag kan inte hjälpa att jag inte helt tror, jag kan inte ljuga. Däremot förstår jag det här med tro och jag är med på det. Blev du besviken nu? frågar Parwin med ett skrott.

Petter: Nej, verkligen inte, det är en fin beskrivning av din resa.

Sorlet i caféet fortsätter, gäster lämnar och nya kommer. Livet pågår för fullt, drygt tio veckor efter skotten på Risbergsska.

Petter: Vad ska vi göra nu då, med Örebro?

Jag älskar Örebro men folk är lite skygga här. Nu måste civilsamhället, föreningar, kyrkor, ta möjligheten att driva program och påverka. Det måste bli trendigt att vara snäll och omsorgsfull igen. Det måste bli normaliserat att hjälpa, att höja blicken och se varandra. Det måste bli normalt att säga hej igen. Vi måste välja försoning före stolthet och ilska. Man får bli arg men det måste sedan omprogrameras, det går inte med något annat än kärlek.

Efter ett långt samtal om allt möjligt lämnar vi caféet. Jag ber att få ta ett foto på Parwin på den plats där hon stod den 11 februari och blev en röst för det som behövde sägas när orden tog slut.

För nu har orden tagit slut.

Text: Petter Hermansson

Scanna QR-koden för att lyssna till när Parwin läser "När orden tog slut" av Michael Horvath Dahlman --->

Bild: Petter Hermansson

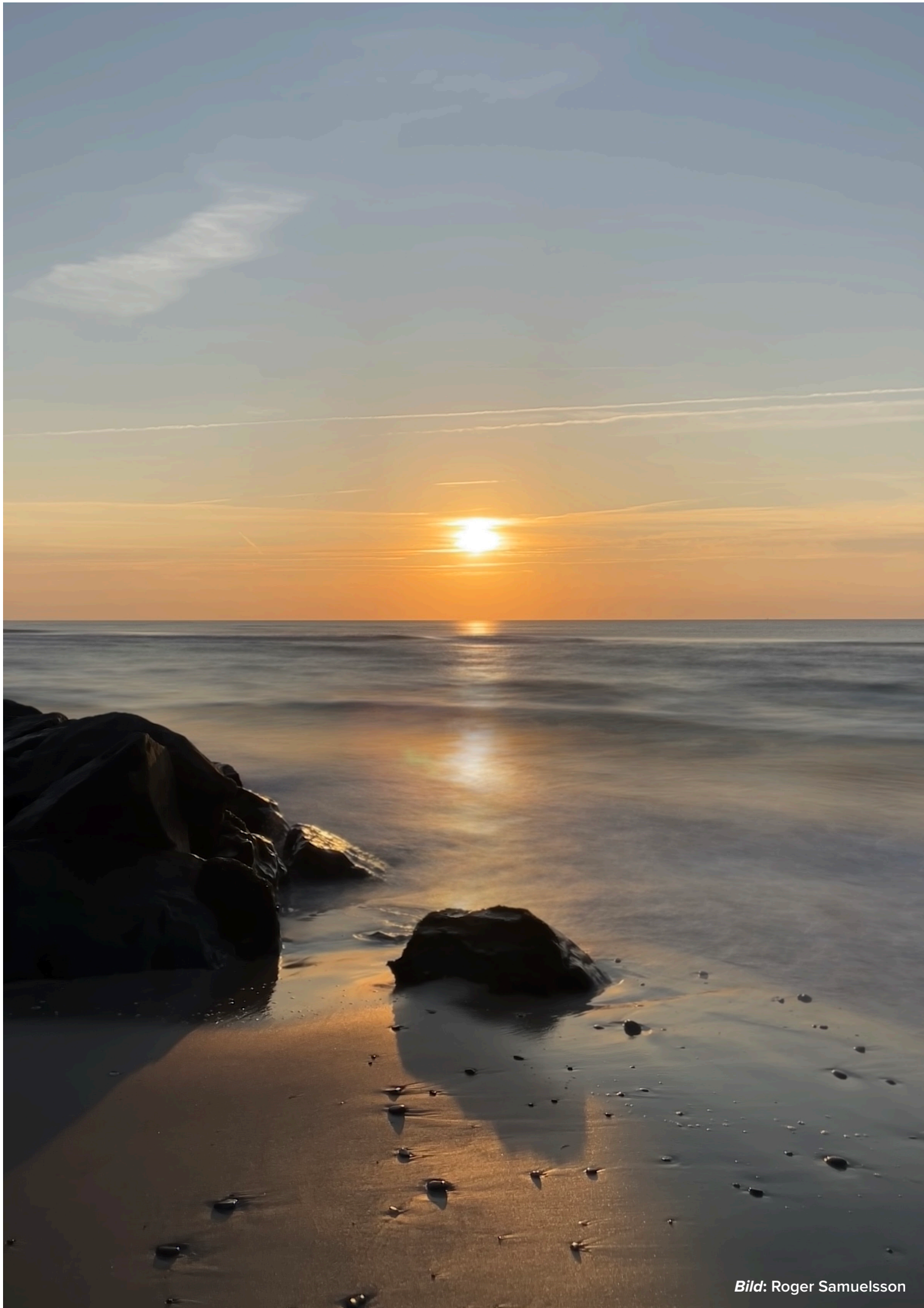

Bild: Roger Samuelsson

Svallvågor

För många år sedan tillbringade jag några dagar på Österlen. Vinden låg på rejält utifrån havet och badstranden hade röd flagg, det rådde badförbud. Människor jag talade med berättade att dagen innan hade någon drunknat just där. Underströmmarna när det blåste på ytan drog med sig människor längre och längre ut. Det gick inte få fotfäste på grund av underströmmarna.

Jag kan så här några månader efter den svåra händelsen på Väster, på Risbergska, känna att det finns allvarliga underströmmar i det vi var med om. På ytan kan det tyckas lugnt men under ytan brottas människorna jag mött med existentiella frågor.

Jag hör att en del som läser sin utbildning ännu inte lämnat sina hem, har inte förmått sig lämna sina hem utifrån de upplevelser de har från den 4 februari.

Jag hör människor med skuld känslor uttrycka att det är svårt att ha överlevt, att ha förmått rädda en klasskamrat men inte lyckats rädda andra, fler.

Jag hör de som redan hade traumatiska erfarenheter av våld och död i sitt hemland, Därför flydde man sitt hemland. Man är ögonvittne till död tidigare och detta river upp gamla sår och skapar oro, rädsla och en känsla av att det finns ingen trygghet i världen. Inte ens här i Örebro är det tryggt.

Svallvågor är rubriken. Jag blir tvungen att slå upp ordet och finner förklaringen "svall, en ytvåg som

uppstår i en vätska kring en kropp som rör sig över ytan." Jag är inte säker på att det är svallvågor vi upplever efter händelsen på Risbergska. Jag tror det är mer en rörelse under ytan, nästan osynlig för den som inte sett den nära, upplevt den in på skinnet. Men jag erfar den när någon jag möter lite snabbt plötsligt stiger in i min famn, omfamnar mig och ler mot mig. Vi har sett varandra i ögonen just under de svåra dagarna och delar omärkligt en känsla, en erfarenhet som kräver en kram, en omfamning mitt i myllret av andra människor. Vi ser varandra, bekräftar varandra. Jag är här, du är här, vi är här. Vi är fortfarande här. Livet ruskades om i grunden men vi är kvar, vi står kvar.

Den starkaste svallvågen under veckan efter skjutningen var ändå massmedia. När man på en presskonferens sade att Hagakyrkan var en samlingsplats av flera, så tog det inte många minuter innan pressen stod utanför dörren. De ville ha kommentarer. Vad gjorde vi i Hagakyrkan?

Kunde vi ge pressen tillträde till anhöriga, låta dem få möta drabbade? Det senare nekade vi kategoriskt till. Det var inte vår uppgift att förmedla kontakt mellan pressuppbådet och människor som sökt sin tillflykt till Hagakyrkan för ro, för samtal, för en kopp kaffe, i sorg. Den svallvågen som pressen stod för var massiv. Jag brukar säga att jag har 5 års teologiska studier, 37 års erfarenhet av pastorsjobbet och noll poäng i mediahantering. Jag är nästa förvånad själv att jag stod pall för den svallvågen, för den var kraftig, massiv. Den har,

tack och lov, planat ut. Massmedia tappar intresset ganska fort. De får andra saker att skriva om.

Så här några månader senare har svallvågorna planat ut. Underströmmarna kommer nog att röra sig, röra vid oss länge än. Vi får bara finnas kvar, stå kvar med Guds kraft och i Andens omsorg och nåd. Vi är mitt i ett maratonlopp sade någon och det är nog så det är. Under vissa delar av livet får man helt enkelt öva sig i att stå ut och hålla ut. Både i svallvågor och i underströmmar.

Text: Anna-Lena Evehäll

Vi ”håller” varandra

Bild: Bo Lundblad

Text: Karin Wiborn
Kyrkoledare för
Equmeniakyrkan

Tisdagen den 4 februari var regionala kyrkoledare samlade till digitalt möte. Någon av oss fick en push-notis och sammanträdet stannade upp en stund när vi försökte förstå vad som hänt.

Jag kände samma förvirring som andra gånger när något sägs ha hänt som känns orimligt att det kan ske; när Estonia förliste, 9/11, 1994 tsumani en annandag jul, Ja, dit hör också ett telefonsamtal en tidig morgon om att pastor Lena i Örebro var försvunnen, och en skjutning utanför den kyrka jag hör till, Centrumkyrkan, Farsta. Det är som att öronen tar emot en information som sakligt går att ta in, men inte känslomässigt.

Vid de här tillfällena har jag för ett ögonblick inte kunnat ta in verkligheten och blivit som förlamad.

Det gick några minuter av vårt möte, men okoncentrerade. Ögonen på telefonerna. Vi stannade upp för en bön och insikten kom; vi måste släppa i väg Anna, biträdande regional kyrkoledare i Svealand. Nu händer något viktigare än det vi sammanträder om, och så blev det.

Andra saker behövde också göras. Kontakt med krisgruppens ordförande George Olvik, insamling av information om händelsen och beslut om hur kyrkan bäst stödjer. Vi följde händelseförloppet i Örebro, naturligtvis genom media, och vi förstod att Equmeniakyrkan Haga var en strategiskt viktig plats

och vi förstod också att det bästa sättet vi kunde stödja var att stödja regional kyrkoledare på plats som i sin tur har till uppgift att vara stöd till församlingar, pastorer och volontärer.

För egen del hade jag möjlighet att tillsammans med övriga frikyrkoledare tända ett ljus och be tillsammans någon vecka senare och efter det ett värdefullt möte med medarbetare i församlingarna i Örebro.

Equmeniakyrkan har arbetat upp ett fungerande arbete vid kriser där George Olvik, chef för kommunikationsenheten, som sagt är ordförande, eftersom kommunikation är ett viktigt verktyg vid kriser. Samma eftermiddag lades en bön ut på sociala medier och till helgen gick ett brev ut till församlingar med uppmaning att be för Örebro vid söndagens gudstjänst. George stod i nära kontakt med medarbetare på plats, liksom jag.

Att vara en kyrka är att vara en del av samhällets infrastruktur och bidra med plats och närvaro. Det var precis det som hände i samband med skolskjutningen. Vi såg att det fungerande och kollade med jämna mellanrum om fler resurser behövdes. Många var medvetna om att det naturligtvis var tungt på flera sätt för församlingar i närheten. Förutom allmän sorg i hela staden ska toaletter vara okej, kaffe serveras och rum vara tillgängliga. Jag vet att många gjorde detta möjligt.

Vi gjorde avvägningar under dagarna. Svenska kyrkans ärkebiskop, statsministern och flera regeringsföreträdare kom för

att visa delaktighet i sorgen, skulle också Equmeniakyrkans kyrkoledare åka för att visa delaktighet? Efter en del resonering fram och tillbaka beslutades att det var bättre att låta mitt besök äga rum veckan därpå. Jag hade ett besök i Örebro planerat och då fanns också möjlighet att möta medarbetare när det förhoppningsvis blivit ett lugnare läge. Dessutom var Equmeniakyrkan där, genom väl fungerande församlingar och regional kyrkoledning.

Jag gläds över vårt nätverk, vår infrastruktur där församlingar, regioner och nationell organisation samverkar, ber och ”håller” varandra. Så här efteråt vet jag inte om det är något vi skulle ha behövt göra annorlunda. Det vet egentligen ni bättre, men det kändes klokt att regional kyrkoledare fick bli spindeln mellan det lokala och det nationella. Och när vi såg att det fungerade så släppte vi inte, men höll oss i bakgrunden med stödjande samtal och information vidare i vår kyrka. Och vi bad många, många böner. Det görs fortfarande, inte bara för församlingar utan för Örebro, för sjukvården och för Campus Risbergska.

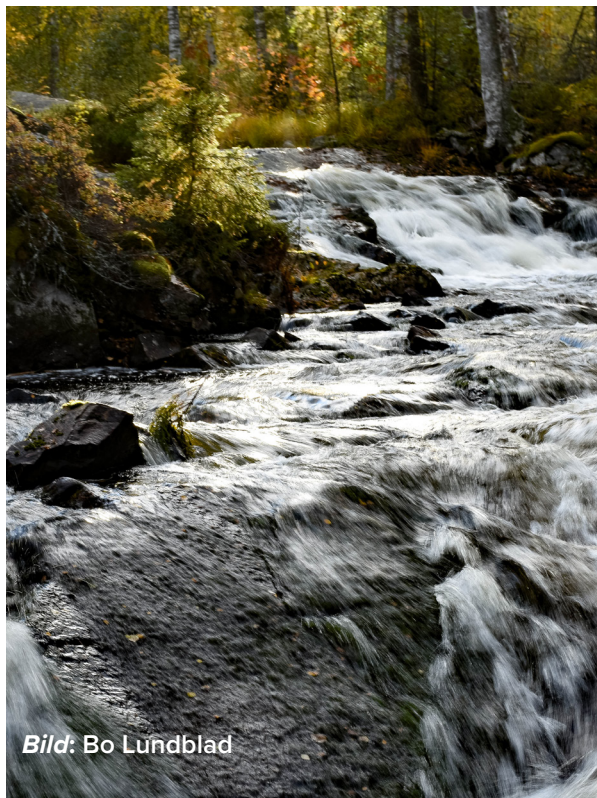

Bild: Bo Lundblad

Varje skjutning är ett misslyckande för samhället som helhet. Skolskjutningen i Örebro är den värsta som skett i Sverige. En fråga som vi tidigare nämnt är hur vi ökar beredskap i församlingar när våld är nära och hur vi arbetar förebyggande. I början av mars sammankallades till ett möte för att samla erfarenheter och förslag från upplevd kris hantering. Det gav kyrkan värdefulla insikter inför framtiden hur vi kan förbättra arbetet. Där framkom att det är viktigt med en tydlig

rollfördelning och att följa ansvarskedjan, att det lokala ansvaret är först och nationellt stöd är tillgängligt och kompletterande, samt att regional länk är betydelsefull, såsom Anna Gustafsson i Örebro. Vidare samtalades om mediehantering och gränssättning och vikten av förberedelser. Att ha krisplaner, övningar och samtal innan en kris inträffar gör stor skillnad. Psykosocialt stöd och efterarbete är en viktig del av processen.

Arbetet fortsätter i Equmeniakyrkans samlade organisation utifrån ytterligare en erfarenhet som vi önskar att vi inte hade. Samtidigt som vi tar till oss erfarenheterna från Örebro ber vi för en tillvaro utan våld och våldsdåd. Tillsammans med tacksamhet och glädje över den samlade Gudsnärvaro ni mäktade i en extremt svår situation ber vi fortsatt för såväl Equmeniakyrkans församlingar som Örebro om läkedom och kraft, och för vår samlade kyrka om vishet i alla otänkbara situationer.

Guds välsignelse över Örebro!

”Att vara en kyrka är att vara en del av samhällets infrastruktur...”

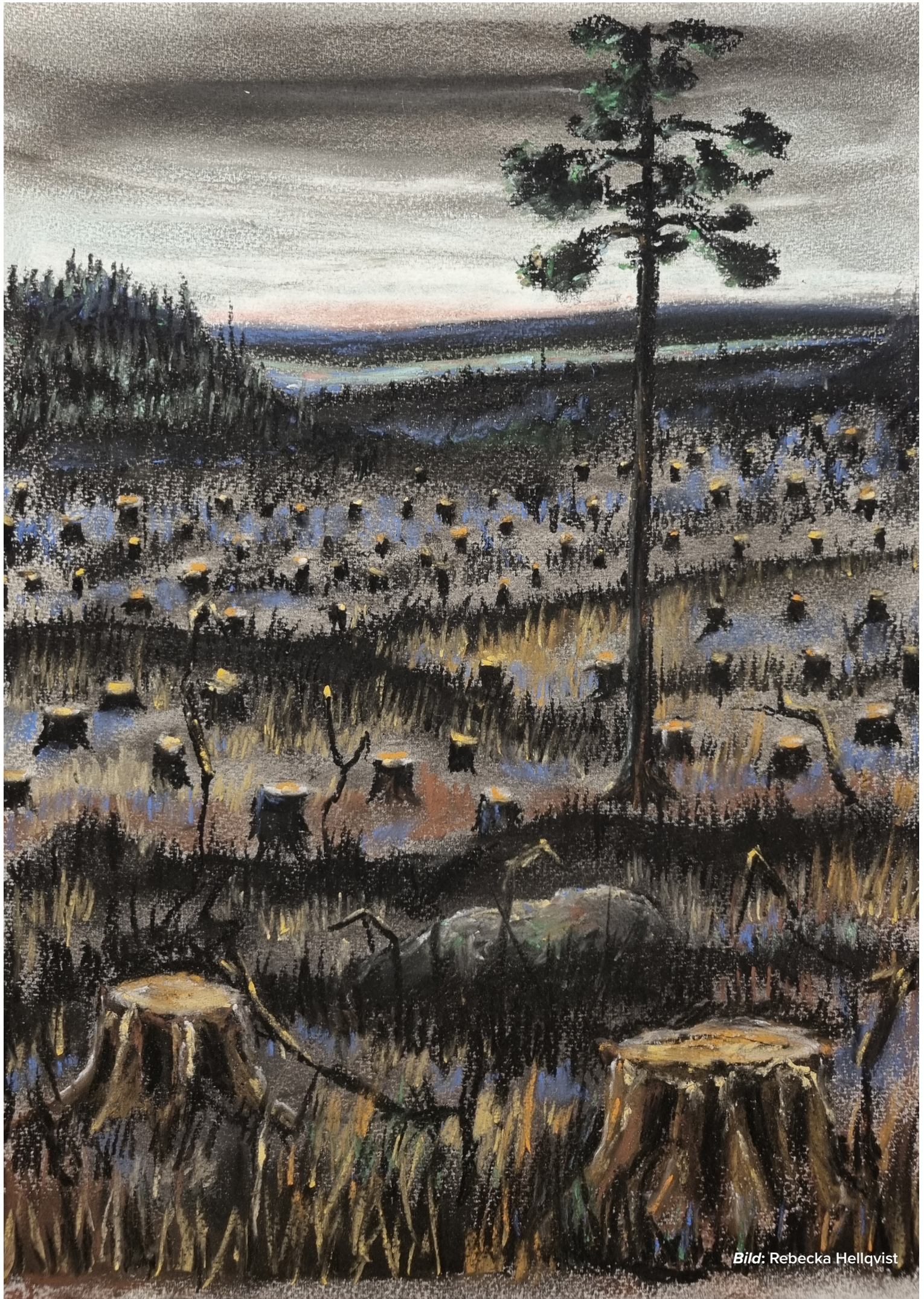

Bild: Rebecka Hellqvist

Psalm 13

För körledaren. En psalm av David.

Hur länge skall du glömma mig, Herre?

Hur länge skall du dölja ditt ansikte?

Hur länge skall tankarna mala,

mitt hjärta ängslas dag efter dag?

Hur länge skall min fiende triumfera?

Se på mig, svara mig, Herre, min Gud!

Ge ny glans åt mina ögon,

låt mig inte somna in i döden,

låt inte min fiende säga att han besekrat mig,

mina ovänner jubla över mitt fall.

Jag litar på din godhet,

mitt hjärta skall jubla över din hjälp.

Jag vill sjunga till Herrens ära,

ty han är god mot mig.

Psaltaråren som är Ekumeniakyrkans och Ekumenias bibelår under 2025–2026, ger oss en unik möjlighet att utforska sambandet mellan nåd och sanning i våra liv och församlingar. I vår tid möter vi sällan nåd. Däremot möter vi många sanningar – ibland skarpa, ibland förvirrande. Det kan vara svårt att navigera i, både som individer och som församlingar. Psaltaren visar och lär oss något annat: nåd och sanning behöver varandra. Orden hör ihop och stärker varandra. Nåd utan sanning riskerar att bli ljum och likgiltig. Sanning utan nåd kan bli hård och kärlekslös. Men i spänningsfältet mellan dessa två kan vi växa – som människor och som Guds församling.

Vi behöver våga se sanningen om oss själva, allt det vi är och rymmer – både det fina och det fula. Samtidigt behöver vi ana att allt detta får plats i Guds nåd. Det är där, i Guds oändliga kärlek, vi finner hopp och livsmod. Under Psaltaråren vill vi tillsammans fördjupa oss i Guds ord och upptäcka hur nåd och sanning kan forma våra liv, våra församlingar och vår värld.

(Texten är hämtad från Ekumeniakyrkans presentation av psaltaråren 2025–2026.

Läs gärna mer på ekumeniakyrkan.se.)

Konst och klimat

Vi var många som förundrades över konstnären Mattias Källs stora installation på stortorget i Örebro under Open Art sommaren 2024. Det var 365 träkuber som illustrerade hans eget koldioxidutsläpp under alla årets 365 dagar. På kvällen den 6 mars 2025 hade Mattias Käll en mycket uppskattad föreläsning om konst och klimat i Vasakyrkan i Örebro, anordnad av Equmeniakyrkans klimatgrupp i Örebro (Bild 1). Han berättade där om sin konst och hur den kan fördjupa vår förståelse av vår moderna livsstil ur klimatsynvinkel. Han berättade att det i Sverige släpps ut 10 ton koldioxid per person och år istället för 2 ton som är det som vår jord kan klara av. Mer specifikt lyfte Mattias Käll fram hur vår livsstil och konsumtion påverkar klimatet och vår jord genom installationer som ökar vår medvetenhet och kunskap om konsekvenserna av våra handlingar och vår konsumtion på längre sikt. Att vår konsumtion påverkar vår jord mycket negativt.

Ett konstverk som han kallat ”So sad to see you go” visade en fotoserie av hans egen familjs matsvinn under ett år, år 2017 i form av 332 bilder. Bilderna ökade vår förståelse för att matsvinn inte är bra för klimat och miljö. Vi behöver minska den mängd mat vi slänger.

Ett annat konstverk syftade till att medvetandegöra oss om att vår konsumtion av plast är mycket hög, 4,6 kg per person och år och att 40%

av vår plastkonsumtion är engångsplast. Mattias Käll hade samlat sin familjs alla använda plastförpackningar under ett år i en mängd påsar som bundits ihop till en installation som visats upp under Almedalsveckan och även visats upp i en naturmiljö (se bild 2). En ögonöppnare som ökade vår förståelse för hur mycket plast vi använder som förpackningar i våra hushåll och sedan slänger. Vi vet inte heller helt säkert vart all plast tar vägen. En del plast mals ner till mikroplast (<5mm) som sprids i naturen och kan ta sig in i vår kropp i olika organ och finns i avloppsvattnet och kan spridas vidare ut i naturen. Så hur påverkar vi jorden och varandra genom vår konsumtion? Den frågan är relevant att ställa. Vi förstår inte alltid konsekvenserna av våra handlingar och vår konsumtion på längre sikt. Vi behöver bli mer medvetna om detta.

Mattias Käll berättade också att vi i Sverige i genomsnitt köper 50 nya klädesplagg per år och person, men att vår planet tål att vi köper och använder i genomsnitt 5 plagg per person och år. Han har gjort en skulpturutställning, där billiga kläder som slängs fogats samman med sten och olika byggmaterial från naturen som en protest mot hur produktion av billiga kläder sker och en påminnelse om att inte slänga kläder utan använda och om möjligt återanvända dem. Mattias Käll samarbetar just nu med Örebro Universitet i ett projekt som skall illustrera konsekvenser av att klimatzonen förflyttas 4

km norrut varje år. Han vill jämföra historiska och moderna kartor och se klimatförändringar. Det innebär redan idag att landskapet förändras med avseende på biologisk mångfald och att vissa arter dör ut. Det är mycket viktigt med en balans mellan vad natur och klimat mår bra av och vår livsstil och konsumtion som moderna människor. Mattias Käll citerade slutligen James Gustave Speth i följande citat:

”Jag brukade tänka att de globala miljöproblemen var en minskad biodiversitet, kollaps av ekosystem, och klimatförändringar. Jag trodde att vi med 50 års tillförlitlig forskning kunde lösa dessa problem. Men jag hade fel. De största miljömässiga problemen är själviskhet, girighet och apati, och för att hantera dessa problem behöver vi en andlig och kulturell transformation och vi forskare vet inte hur vi skall göra detta”

Som kristna inom Equmeniakyrkan, som Grön kyrka och som klimatgrupp kan vi hjälpa till att påverka vår omgivning till en ökad förståelse för hur vår livsstil och konsumtion påverkar klimat och klimatförändringar. Tack Mattias Käll för att du visade att också konst kan vara ett viktigt redskap i denna process.

Se bilder av Mattias Käll:
"Novemberplasten på Lillsjöns is en frostig morgon."
<https://mattiaskall.se/forpackad-wrapped-up>

Bild: Mattias Käll

Pilgrim i stan 13-15 juni

Pilgrimsvandring är ett sätt att möta sig själv, med människor, naturen och Gud. Vi går i sakta mak under stilla samtal med varandra. Vi vandrar på trottoarer och stigar; bland hus, i skogen eller vid sjökanten. Vissa sträckor vandrar vi under tystnad. Med jämna mellanrum tar vi paus och får lyssna till en kort reflektion från dagens medvandrare. En reflektion som ger underlag till fortsatt samtal. På kvällen, efter måltid och pilgrimsmässa, får vi en fördjupning i samma ämne av dagens medvandrare.

Pilgrim i stan bjuder in till en vandringshelg **13–15 juni** där vi på fredag och söndag utgår från Betlehemskyrkan och på lördagen från Långbro kyrka.

Tema för i år är *Att vandra tillsammans*. Medvandrare är bland annat pilgrimspräst Hans-Erik Lindström från Vadstena Pilgrimscentrum.

Text: Monica R Sturzenbecker

Se mer info på våra hemsidor betaniakyrkan.se, betlehemskyrkan.nu

Ekumenisk pingst 7-8 juni

Vi ser fram emot ekumenisk pingst på temat *Tid för Guds fred*.

Samling på **Pingstafton kl 16.00 i Filadelfiakyrkan** med Peter Halldorf.

Pingstdagen 8 juni kl 16.00 Ekumenisk vallfartsgudstjänst i Riseberga. För den som vill går det går det gratis buss från Örebro till Riseberga. Låt det bli en ekumenisk händelse då vi möts från olika kyrkor. Anmälan för att åka med någon av bussarna måste ske senast tisdag den 3 juni kl 16.00 via mejl till orebro.pastorat@svenskakyrkan.se eller ring 019-15 45 00. Ange namn, antal personer, mobilnummer samt var du/ni önskar kliva på (det vill säga vilken buss ni önskar åka med).

Varma hälsningar från ÖKR:s styrelse genom ordförande Björn Cedersjö

**Örebro
kristna råd**

Upptaktsdag 30 augusti

Ekumeniakyrkans fem församlingar i Örebro startar hösten tillsammans. Vi möts på **Uskavigården lördag 30 augusti**. Detaljerna för dagen är ännu inte klara så håll ögonen öppna för mer information som kommer under sommaren.

Betlehemskyrkan på Uskavi

Även denna sommar ses vi på Uskavi. **Vecka 32** kommer Betlehemskyrkans församling ta hand om aktiviteter och andakter på gården. Det blir en blandning av fördjupande samtal, återbruksinspiration, pilgrimsvandring, utflykter, lägerbål och en konsert med Ingemar Olsson på lördagskvällen, innan vi avslutar veckan med gudstjänst söndagen den 10 augusti. Hör av dig till Petter angående boende och samåk med andra i församlingen.

Våffelcafé

Betaniakyrkan Venavägen 21

Kom och njut av fräsch våffla med sylt och grädde och få fin gemenskap på köpet.

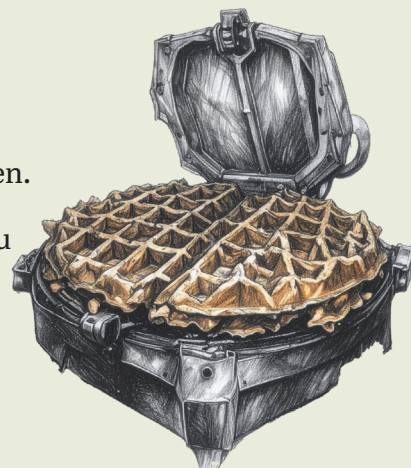
Onsdagar kl 18.00 – 19.00 är serveringen igång i serveringslokalen intill kyrksalen.

Vill du komma lite tidigare för att tända ljus eller meditera i vår vackra kyrka är du välkommen.

Vi öppnar kyrkan kl 17.30. Klockan 17.45 blir det en kort andaktsstund i kyrkan.

Serveringen startar **onsdag 25 juni och pågår varje onsdag till 6 augusti**.

Varmt välkommen

Kontakter

Betaniakyrkan

Venavägen 21, 703 65 Örebro
Tel Exp 019 31 02 90
exp@betaniakyrkan.se
Bg 463 - 3517, Swish 123 512 84 75
betaniakyrkan.se

Församlingsföreståndare/Pastor

Monica R Sturzenbecker

Tel 073 079 85 35

monica@betaniakyrkan.se

Lediga dagar: måndag, fredag

Diakon

Jovita Häggmyr

Tel: 070 585 75 36

jovita@betaniakyrkan.se

Ledig dag: fredag

Region Svealand

Tf regional kyrkoledare

Anna Gustafsson

Tel 070 485 98 38

anna.gustafsson@equmeniakyrkan.se

Sjukhuskyrkan

Sjukhuspastor

Jonas Lundkvist

Tel 019 602 23 50

jonas.lundkvist@regionorebrolan.se

Betlehemskyrkan

Sturegatan 9, 702 14 Örebro
info@betlehemskyrkan.nu
Bg 869 - 2410, Swish 123 680 21 85
betlehemskyrkan.nu

Församlingsföreståndare/Pastor

Petter Hermansson

Tel 072 565 24 60

petter@betlehemskyrkan.nu

Lediga dagar: måndag, lördag

Körpedagog

Kersti Esselwall-Smårs

Tel 076 036 3219

kersti@betlehemskyrkan.nu

Arbetar: onsdagar

Redaktion

Gunnar Carlsson, 070 637 82 65
gunnar.ca@telia.com

Monica R Sturzenbecker, 073 079 85 35
monica@betaniakyrkan.se

Petter Hermansson, 072 565 24 60
petter@betlehemskyrkan.nu

Sören Alnehill, 070 545 18 69
alnehill97@outlook.com

Fredrik Sturzenbecker, 073 276 11 32
fsturzenbecker@gmail.com

Övrig information

Bilder: s. 2, 7, 14, 16 Adobe Firefly AI, s. 2 Pixabay
Bilderna .s. 10 <https://equmeniakyrkan.se/tro/tema-bibeln/psaltaren/>

Ge gärna ett bidrag till församlingarnas Swish eller
Bankgiro för tryckkostnader

Kultur och studieverksamhet sker i
samarbete med Studieförbundet Bilda.

Bild: Roger Samuelsson

Guds kärleks svallvågor

Text: Sören Alnehill

I min barndom bodde vi vid havsfjärden in mot Örnsköldsvik. På en udde stod en skylt riktad mot båttrafiken både in mot stadens hamn och ut mot havet. Där stod det: ”Högsta fart fem knop”. Jag frågade min pappa vad det betydde, och han sa att om de stora båtarna framför allt körde fortare så skulle det bli svallvågor, som kunde skada bryggor och båthus, fågelbon i vassen, eller ett båtvarv som fanns vid farleden. Det är en väldig kraft i dessa svallvågor varnade han. Även mindre snabbgående båtar kunde orsaka skador, så följ reglerna, menade han.

När jordbävningar sker på vårt klot så kan seismologer se hur seismologiska vågor med olika kraft skakar om själva berggrunden, ibland med oanade förödelse som följd. Nu senast i Myanmar och Thailand.

För en tid sedan drabbades vår stad av en katastrof genom en masskjutning där många dog och flera ska-

dades svårt. Det har gett svallvågor som fyllt många med rädslor, vrede, sorg, och konspirationsidéer. Men vi har då också sett en annan svallvåg. En våg av deltagande, kärlek, omhändertagande. Ljushavet vid Risbergsskolan visar på detta. Detta inger hopp om vår mänsklighet.

Vår civilisation har gång på gång drabbats av katastrofer som gett svallvågor av olika karaktär.

Som kristna har vi orsak att lyssna till Jesu undervisning, där han, bland annat talar om onda och svåra tider, ja, om att vi ska få höra om krig och förföljelse och jordbävningar, alldeles särskilt i vår tillvaros avslutning. Vi gör inga större spekulationer kring detta, men ondskan visar sin framfart på olika sätt. Detta kan ge svallvågor av djup oro och rädsla.

En av de största svallvågor andligt sett skedde efter Jesu stora frälsningsgärning, då under det första århundradet evangeliet spreds med oerhörd fart runt Medelhavet, då församlingar och hjälpcentraler växte upp med kraft.

I vår tid har vi andra svallvågor att möta. Dessa vågor kan skada vår tro och tillit till Guds löften, och vi kan

bli tysta i vårt vittnesbörd om Guds kärlek samtidigt som vår frimodighet prövas och vi blir otydliga kring vad vi tror.

Då ropar bland andra aposteln Jakob till oss och säger ”Salig är den som håller ut då han prövas; när han har bestått provet skall han få det eviga livets segerkrans, som Gud har lovat dem som älskar honom”. Jak.1:12.

När de onda svallvågorna kommer vill Gud stärka vår tro och bekännelse, och samtidigt rusta oss till att bli en svallvåg av kärlek och frid till en sargad mänsklighet. Låt oss öppna oss för Guds kärleks svallvågor.

”
**Vår civilisation har
gång på gång drabbats
av katastrofer som gett
svallvågor av olika
karaktär**

